

Socotelile intelepciunii cu moartea

„Cand nu mai raspund oamenii la chemarea dragostei lui Dumnezeu, dau de asprimea dreptatii Sale, cand, spre pedepsirea rautatii, ingaduie razboaiele. Atunci viata oricui se afla in primejdie de moarte, si a celor de acasa si a celor de pe fronturi. Sa cercetam, intre marginile ingaduite, pricina aceasta, a razboaielor, cae pe multi ii spala de faradelegi in siroaie de lacrimi. Luam ca gand de ajutor in darea raspunsului vointa lui Dumnezeu, care urmareste ca toti oamenii sa se mantuiasca si la cunostinta adevarului sa vie.

Drept aceea, Dumnezeu, ce milostiv intru dreptati, pe cei nebagatori in seama sau potrivnici – dar totusi oameni cumsecade - abia cu ajutorul primejdiei ii indupleca sa vrea si ei ce vrea Dumnezeu, adica mantuirea , singurul lucru cu adevarat de trebuinta. Al doilea gand de ajutor e primirea de mai inainte ca bun, a ceea ce oranduieste si face Dumnezeu, si stiind ca nimic nu se intampla fara voia lui Dumnezeu, sa ne bucuram de hotararea Lui, chiar daca nu pricepem aceasta. Iar gandul al treilea e ca in suferinte fara de voie s-au mantuit mucenicii, in suferinte de bunavoie s-au mantuit cuviosii; tot asa si cu suferintele razboaielor, mult mai multi se mantuiesc pe front, decat s-ar fi mantuit acasa.

Obisnuit, lumea crede ca mor in razboaie cei rai si scapa cei buni. Este si nu este asa, pentru ca numai singur Dumnezeu stie si tine socoteala fiecaruia. Unul din sfinti a zis: *Caprele eu sunt; iar oile Dumnezeu le stie*

. Pe urma numai singur Dumnezeu stie – si precum stie si face – daca pentru cineva e mai de folos viata, sau mai mult ii foloseste mutarea din viata aceasta. Apoi, Dumnezeu, in atotputernicia Sa, foloseste pe cei rai, pe cei necredinciosi , pe cei fara niciun Dumnezeu, ba chiar si pe draci, ca printr-insii sa aduca la mantuire pe cei de mantuit. Asa bunaoara cineva,

incarcata de pacate, cum l-au povatuit cei trei
prieteni
ai sai, ajunge la stramtoare si nevoie mare.

Necazurile ii mai topesc trupul, ii mai subtiaza mintea si asa gaseste pe Dumnezeu, ca pe singura scapare a sa din primejdie. Acum l se roaga pentru prima data, si poate ca niciodata. Deci, cu prilejul tarcoalelor mortii sale, Dumnezeu in atotstiinta Sa, vazandu-l ca s-a indreptat pe calea buna pentru toate zilele lui pe care le-ar mai avea – daca ar fi cuminte – in chip nevazut si minunat il scapa de moarte sigura.

Daca insa il stie, ca mai tarziu va avea o pocainta si mai buna, il va mai ingadui printre mai multe si mai grele primejdii, scapandu-l din fiecare, caci necazurile spala petele pacatelor de pe haina noastra nevazuta - si mai tarziu il scoate din topitoarea suferintelor, fie spre viata cea fara de trup, fie intorcandu-l spre viata pamanteasca, ca pe un inteleptit.”

Sursa:

- Ieromonah Arsenie Boca, Cararea Imparatiei, Editura Sfintei Episcopii Ortodoxe Romane a Aradului, Deva, 2006.
- Newsletter: [Fundatia Arsenie Boca](#)